

Feel me, heter en utställning på Konstens Hus med underrubriken - samtidskonst som man får beröra. Utställningen är producerad för europeiska handikappåret 2003. Att den kommer hit nästan i slutet av 2004 visar en viss otakt med vår samtid. Men samtiden är ett begrepp som visar sig tånjbart i många riktningar. Utställningsitelen ger associationer till företeelser i Lewis Carolls Alice i underlandet där Alice uppmanas på smålappar att handla på olika sätt. Eat me! Open me! Och så vidare. Man kan ju undra om det inte är ett svaghetstecken hos oss svenskar att vi ständigt måste ta till engelska för att få en tillräckligt attraktivt anslag. Det kanske är en generationsfråga. Jag ställer mig också frågande inför den godtyckliga och i mitt tycke förmätta rubriceringen samtidskonst. All konst i samtiden är ju de facto samtidskonst. En yngre årgång kritiker och konstnärer har emellertid konfiskerat det uttrycket för att definiera sin egen generation. Man pratar om en ny konst men vad är det i uttryck, gestalning och teknik som skiljer empelvis Bianca Maria Barmens lågmälda gips eller bronsskulpturer från låt oss säga framlidne Bror Marklunds? Bådas konstnärskap står på klassisk grund i samma tradition. Liknade jämförelse kunde göras mellan exempelvis Jan Cardells roliga rytmobil som trummar fram diverse rytmfigurer när man ställer sig framför den och Jean Tinguelys eller PO Ultveds skapelser.

Det är nästan ett sekel -100 år! Mellan Anja Perssons skulptur och Marcel Duchamps readymades och så pratas det om samtidskonst! Vad konstnärliga innovationer beträffar så utspelade sig tydligen samtiden redan för 80 år sedan! Låt oss slippa den här vilseledande definitionen, prata klarspråk, det handlar om kvalifikationer bestämda av ålder!

Två av deltagarna har anknytning till länet, nämnda Anja Persson som bor i Luleå och Markus Lantto bördig från Kiruna. Lantto visar några pinnstolar i latexmaterial som har säckat ihop under sin egen tyngd medan Persson visar ett par betongpallar i form av äggkartonger där de två halvorna upp bärs av just äggskal. Bägge verken är ett slags materialparadoxer som på ett sätt motsäger sig själva. Tung betong som bärs av lövtunna men till ändamålet fulländade former där själva formen utgör styrkan i konstruktionen. Lantto preciserar konstens funktion i pinnstolarna. Det är med stolar som inte ens orkar bära sig själva som med konsten, de är sinnebilder för onyttans nytta, och det är gott nog.

Förutom detta så kan man tvätta händerna i ett tvättfat av plast, kamma frisyren på löshår och teckna en ljudbild med hjälp av dator, och det kan ju vara kul. En gång! Det är en hel del teknik knuten till utställningen och jag inser att den är föranledd av att exempelvis handikappade av olika slag skall kunna ta del av materialet. Man kan följa en markering i golvet mellan verken och lyssna till en speakerröst som läser den text som står invid varje verk men det förutsätter ju att man kan se markeringen.

Röster ingår som en del i några av verken. I en suddig film kan vi ta del av någon som tänker högt men inte särskilt intressant. Samma brist på avsikt hittar man i Markus Lanttos bilder då han går till affären med en lånad digitalkamera som kan spela in korta ljudnuttar samtidigt som han fotograferar. Att höra en röst ger visserligen en extra dimension till fotot, men räcker det med det?

I ett annat verk läser en speakerröst en berättelse om en tänkt figur som bor vid en kraftledning och umgås med ugglor. Han presenterar sig som Steve... (another yankee!!! redan där osäkrar jag revolvern)

What are you for one! I feel again you! replikerar jag svengelskt.

Bertil Sundstedt